

І сталося, що після того, як захоплено в полон Ізраїль і спустошено Єрусалим, Єремія сів, плачучи, і голосив це голосіння над Єрусалимом, і сказав

1,1 Як самотнім сіло місто, що було переповнене народами, стало наче вдовою воно, що було виповнене народами, воно, що володіло країнами, стало давачем данини. 2 Плачучи воно плакало в ночі, і його слези на його щоках, і немає (нікого) хто б його потішив з усіх, що його любили. Всі його друзі відреклися його, стали його ворогами. 3 Переселено Юдею від його впокорення і від множення його рабства. Воно сіло між народами, не знайшло спочинку. Всі, що його переслідували, його захопили посеред тих, що гноблять. 4 Дороги Сіону плачуть томущо немає тих, що приходять в празник. Всі його брами знищені, його священники стогнуть, його дівчата поведені, і воно огірчене в собі. 5 Гнобителі стали йому за голову, і пощастило його ворогам, бо Господь упокорив його через множення його безбожностей. Його немовлята пішли в полон перед лицем гнобителя. 6 І забрано в дочки Сіону всю її красу. Його володарі стали як барани, що не знаходять стада, і пішли перед лицем переслідувача не в силі. 7 Єрусалим згадав дні свого впокорення і своїх відкинь, все своє любе, що було від давних днів, коли його нарід впав до рук гнобителя і для нього не було помічника, його вороги, бачачи, засміялися над його переселенням. 8 Єрусалим згрішив гріхом, через це був скинений. Всі, що його прославляли, його впокорили, бо побачили його сором, і він стогне і повернувся назад. 9 Його нечистота при його ногах, він не згадав свого кінця. І він понизив гордоці, немає того, хто його потішає. Господи, поглянь на моє впокорення, бо ворог звеличився. 10 Він, гноблячи, простягнув свою руку на все її любе. Бо він побачив народи, що входили до його святині, яким Ти заповів їм не ввійти до твого збору. 11 Ввесь його нарід стогне, шукаючи хліба, дали його улюблене в їжу, щоб повернути душу. Господи, поглянь і подивися, бо він став без честі. 12 Не до вас всі, що проходять дорогою. Поверніться і погляньте чи є біль як мій біль, що стався. Мене впокорив Господь в дні гніву його люті. 13 Зі своєї висоти післав огонь в моїх костях, зібрав його. Простягнув сіль моїм ногам, повернув мене на зад, дав мене знищеним, цілий день в болях. 14 Він чував над моїми безбожностями. На моїх руках сплели, пішли мені на горло. Послабла моя сила, бо дав Господь в мої руки, не зможу стояти. 15 Господь забрав всіх моїх володарів з посеред мене, скликав на мене час, щоб розбити моїх вибраних. Господь витиснув точило дівчині, дочці Юди. За це я плачу. 16 Моє око вивело воду, бо віддалився від мене той, хто мене потішає, хто повертає мою душу. Мої сини були знищені, бо ворог скріпився. 17 Сіон розвів свої руки, немає того, хто його потішає. Господь заповів Якову, довкруги нього його гнобителі, Єрусалим став відлучений посеред них. 18 Праведний Господь, бо я огірчив його уста. Послухайте ж, всі народи, і погляньте на мій біль. Мої дівчата і мої молоді пішли в полон. 19 Я закликав до моїх любовників, а вони мене обманули. Мої священники і мої старшини в місті - їх не стало, бо пошукали собі їжу, щоб повернути їхні душі, і не знайшли. 20 Поглянь, Господи, бо я пригнічений. Моє лоно стривожилося, обернулося в мені моє серце, бо будучи огірчена я огірчила. Зі зовні бездітним зробив мене меч так як в домі смерть. 21 Послухайте ж бо я стогну, немає того, хто

мене потішає. Всі мої вороги почули про моє зло і зраділи, бо Ти вчинив. Ти навів день, Ти назвав час, і мені стали однаковими. 22 Хай ввійде всяке їхнє зло перед твоє лице, і обчисть їх, так як Ти зробив очищення за всі мої гріхи, бо численні мої стогнання, і моє серце засмучене.

2,1 Як потемнів у своєму гніві Господь дочку Сіон. Він скинув з неба на землю славу Ізраїля і не згадав підніжжя своїх ніг в дні свого гніву. 2 Господь затопив не пощадивши всю красу Якова, знищив у своїм гніві укріплення дочки Юди, приліпив до землі, опоганив її царів і її володарів. 3 Розбив у гніві своєї люті всякий ріг Ізраїля, повернув взад свою правицю від лица ворога і запалив полум'я в Якові як огонь, і він пожер все, що довкруги. 4 Він натягнув свій лук як ворог, скріпив свою правицю як противник і забив все любе моїм очам в шатрі дочки Сіону, вилив свій гнів як огонь. 5 Господь став наче ворогом, затопив Ізраїля, затопив його замки, знищив його твердині і помножив в дочки Юди принижену і прибиту. 6 І Він розсипав його поселення наче виноград, знищив його празники. Господь вчинив, щоб в Сіоні забуто празники і суботу і розгнівив сердитістю свого гніву царя і володаря і священника. 7 Господь відкинув свій жертівник, скинув свою святиню, розбив рукою ворога мур його визначних домів. Голос видали в господньому домі як у день празника. 8 І Господь повернувся, щоб знищити мур дочки Сіону. Він витягнув мірило, не відвернув своєї руки від топтання, і передстіння заголосило, і разом послаб мур. 9 Її брами прибиті до землі, він знищив і розбив її засуви, її царя і її володарів між народами. Немає закону. І її пророки не побачили видіння від Господа. 10 Сіли на землю, замовкли старці дочки Сіону, посипали порошок на їхню голову, підперезалися мішками, звели до землі старшин дівчат в Єрусалимі. 11 Зникли мої очі від сліз, стривожилося моє лоно, на землю вилілася моя слава за розбиття дочки мого народу, коли забракло немовлята і дитини на дорогах міста. 12 Своїм матерям сказали: Де пшениця і вино? Коли вони зникали як ранені на дорогах міста, коли виливалися їхні душі на лоно їхніх матерів. 13 Що тобі засвідчу, чи що уподібно до тебе, дочко Єрусалиме? Що до тебе прирівняю і як тебе потішу, дівчино, дочко Сіоне? Бо великою стала чаша твого побиття. Хто тебе вилікує? 14 Твої пророки побачили для тебе марне і безумність і не відкрили твоєї неправедности, щоб повернути твій полон, і побачили для тебе марні здобутки і вигнання. 15 Заплескали над тобою руками всі, що проходять дорогою, засичали і покивали своєю головою на дочку Єрусалиму: Чи це місто, про яке говорять: Вінець слави, радість всієї землі? 16 Відкрили проти тебе свої уста всі твої вороги, засичали і заскреготали зубами, сказали: Ми його пожерли, одначе це день, якого ми очікували, ми його знайшли, ми побачили. 17 Господь зробив те, що задумав, сповнив свої слова, які заповів від давних днів, знищив і не пощадив, і над тобою зрадів ворог, Він підняв ріг твого гнобителя. 18 Їхнє серце закричало до Господа. Мури Сіону, зведіть слези як потоки в день і вночі. Не дай собі спочити, хай не замовчить твоє око, дочко. 19 Встань радій в ночі на початку твоєї сторожі, вилий як воду твоє серце перед лицем Господа, підніми до Нього твої руки за душу твоїх немовлят, що знесилені голодом на початку всіх виходів. 20 Поглянь, Господи, і подивися кого Ти так обібрав. Чи жінки їстимуть плід їхнього лона? Різник зробив збирання. Чи забеш в господній святині священника й пророка? 21 Заснули на дорозі землі дитина і старець. Мої дівчата і мої молоді впали від меча. Ти забив у дні твого гніву, Ти зарізав, не

пощадив. 22 Ти скликав як на день празника мої поселення довкруги, і не стало в дні господнього гніву того, що спасається, і остається, як я скріпив і помножив всіх моїх ворогів.

3,1 Я людина, що бачить бідноту в палиці його гніву. 2 Він мене схопив і відвів до темряви і не до світла, 3 лише на мене повернулася його рука цілий день. 4 Постарілося моє тіло і моя шкіра, Він розбив мої кості. 5 Він збудував проти мене і Він окружив мою голову і навів труд, 6 посадив мене в темряві як мертвих віку. 7 Він збудував проти мене, і не вийду, тяжкими зробив мої мідяні (окови). 8 І хоч я закричу і закличу, Він відгородив мою молитву. 9 Він збудував мої дороги, загородив мої стежки, Він мене затривожив. 10 Він для мене медвідь, що полює, лев, що в скритті. 11 Він переслідував мене, що відступив, і спинив мене, поставив мене знищеним. 12 Він натягнув свій лук і поставив мене як ціль для стріли. 13 Він увів у мої нирки синів свого сагайдака. 14 Я став кпинами для всього мого народу, піснею для них цілий день. 15 Він наситив мене гіркотою, напоїв мене жовчю. 16 І вибив мої зуби камінцями, наситив мене попелом. 17 І відставив від миру мою душу, я забув про добро, 18 і я сказав: Пропала моя перемога і моя надія від Господа. 19 Я загадав через мою бідноту і моє переслідування, гіркота і жовч 20 згадається і надокучить мені моя душа. 21 Це постановлю в моїм серці, через це терпітиму. 25 Господь добрий для тих, що його ждуть, для душі, яка його шукатиме. 26 Добре й очікувати й мовчати на господнє спасіння. 27 Добре людині коли візьме ярмо у своїй молодості, 28 сяде на самоті і мовчатиме, бо Він взяв на себе. 30 Дасть шок тому, що його бє, насититься впокоренням. 31 Бо Господь не відкине на віки. 32 Бо хто впокорив змилюється за множеством свого милосердя. 33 Бо Він не відповів від свого серця і впокорив людських синів. 34 Щоб впокорити під його ногами всіх вязнів землі, 35 щоб відхилити суд людини перед лицем Всевишнього, 36 щоб засудити людину коли її судить, (чи) Господь не побачив? 37 Хто так сказав, і сталося, (чи) Господь не заповів? 38 Чи з уст Всевишнього вийде зло і добро? 39 Чому бурмоче людина живучи, чоловік за свої гріхи? 40 Наша дорога досліджена і висліджена, і повернемося до Господа. 41 Піднімим наші серця до Всевишнього на руках до неба. 42 Ми згрішили, ми були безбожні і ми огірчили, і Ти не помилював. 43 Ти навідався в гніві і Ти нас відігнав. Ти забив, Ти не пощадив. 44 Ти покрити тебе хмарою через молитву, 45 щоб схилити мене і відкинути, Ти нас поставив посеред народів. 46 Проти нас відкрили їхні уста всі наші вороги. 47 Нас охопив страх і жах, підняття і знищення. 48 Моє око виведе потоки вод над розбиттям дочки мого народу. 49 Моє око втопилося, і не замовчу, щоб не було спочинку, 50 аж доки Господь з неба не нахилиться і не побачить. 51 Моє око збирає на мою душу за всіх дочок міста. 52 Полюючи полювали на мене даром мої вороги як на горобця, 53 забили в ставі моє життя і поставили на мене камінь, 54 полилася вода на мою голову. Я сказав: Я відкинений. 55 Господи, я скликав твоє ім'я з глибокого ставу. 56 Ти почув мій голос, не сховай твоїх ух на мою молитву. 57 Ти приблизився на мою поміч в день, в якому я скликав до Тебе. Ти мені сказав: Не бійся. 58 Господи, Ти судив, суди моїй душі, Ти визволив моє життя. 59 Господи, Ти побачив мої тривоги, Ти судив мій суд. 60 Ти побачив весь їхній суд, всі їхні задуми на мене. 61 Ти почув їхню погорду, всі їхні задуми проти мене, 62 губи тих, що повстали проти мене, і їхні труди проти мене цілий день. 63 Поглянь на їхнє сидіння і їхнє вставання. Я їхня пісня. 64 Господи, віддаси їм віддачу, за

ділами їхніх рук, 65 віддаси їм охорону серця, твій труд для них, 66 переслідуватимеш в гніві і вигубиш їх під небом, Господи.

4,1 Як потемніє золото, зміниться добре срібло. Пролилося добре каміння на початку всіх виходів. 2 Шановані сини Сіона, що підняті до золота, як вважаються за глиняний посуд, за діла рук гончара. 3 І змії роздягнули груди, накормили своїх малят. Дочки мого народу на смуток як горобець в пустині. 4 Язик немовляти прилип до його горла в спразі. Діти попросили хліба, немає того, хто їм розломлює. Ті, що їдять вибагані страви згинули на дорогах, ті, що вигодовані в кармазині, зодягнулися гноєм. 6 І звеличилося беззаконня дочки мого народу понад беззаконня Содому, що був швидко знищений, і не трудилися на нього руки. 7 Його назареї очистилися понад сніг, просвітилися понад молоко, були розпалені понад каміння, їхня часть (часть) сафіра. 8 Їхній вид почорнів понад саджу, не були пізнані в виходах. Їхня шкіра пристала до їхніх костей, вони висохли, стали наче дерево. 9 Гарніші були ранені мечем ніж ранені голодом. Пішли прошиті плодами піль. 10 Руки милосердних жінок спекли їхніх дітей, були їм в їжу в побитті дочки мого народу. 11 Господь завершив свій гнів, вилив гнів своєї люті і загорівся огонь в Сіоні, і пожер його основи. 12 Царі землі не повірили, всі, що живуть у вселенній, бо ворог і гнобитель ввійде крізь брами Єрусалиму, 13 через гріхи його пророків, неправедності його священників, що проливають праведну кров посеред нього. 14 Його сторожі захиталися на виходах, опоганилися кровю в своїй немочі, доторкнулися до їхньої одежі. 15 Відступіть від нечистих, покличте їх, відступіть, відступіть, не доторкайтеся, бо загорілися і захиталися. Скажіть в народах: Не додадуть поселятися. 16 Їхня часть господне лице, не додасть на них поглянути. Не прийняли лице священників, не помилювали старців. 17 Ще як ми були, наші очі пропали надаремно (очікуючи) нашу поміч. Задивляючись ми задивлялися на нарід, що не спасає. 18 Ми полювали на наших малих, щоб ми не ходили по наших дорогах. Приблизився наш час, сповнилися наші дні, прийшов наш час. 19 Ті, що нас переслідували стали швидшими від орлів неба, ширяли на горах, в пустині на нас чатували. 20 Дух нашого лица господний помазанник був схоплений в їхніх знищеннях, той, про якого ми сказали: В його тіні житимемо в народах. 21 Радій і веселися, дочко Ідумеї, що живеш на землі. І на тебе прийде господня чаша, ти опянієш і вилиєш. 22 Скінчилося твоє беззаконня, дочко Сіону. Не додасть тебе відселити. Він навідався до твого беззаконня, дочко Едома, відкрив твої безбожності.

5,1 Господи, згадай те, що сталося нам. Поглянь і подивися на нашу погорду. 2 Наше насліддя обернулося іншим, наші доми чужинцям. 3 Ми стали сиротами, немає батька. Наші матері як вдови. 4 З наших днів наші дерева в заміну прийшли. 5 Ми переслідувані на нашій шиї. Ми трудилися, ми не спочили. 6 Єгипет дав руку, Ассур на насичення хлібів. 7 Наші батьки згрішили, їх немає. Ми прийняли наші беззаконня. 8 Раби нами заволоділи, немає того хто визволяє з їхніх рук. 9 Нашими душами принесемо наш хліб від лица меча пустині. 10 Наша шкіра почорніла як піч, від лица бурі голоду. 11 Жінок впокорили в Сіоні, дівчат в містах Юди. 12 Володарі повішені були за свої руки, старці не були прославлені. 13 Вони підняли вибрані жорна, і молоді в колодах послабли. 14 І старців не стало при брамі, вибраних від їхніх пісень. 15 Не стало радости нашого серця, наш хор повернувся у плач. 16 Впав вінець з нашої голови. Горе ж нам, бо ми згрішили. 17 Через це наше

серце стало заболеним, через це наші очі потемніли. 18 За гору Сіон, бо вона була знищена, лисиці пройшли крізь неї. 19 Ти ж, Господи, на віки поселишся, твій престіл в рід і рід. 20 Навіщо на віки забудеш про нас, оставиш нас на довжину днів? 21 Поверни нас, Господи, до Себе, і повернемося. І обнови наші дні як раніше. 22 Бо відкидаючи Ти нас відкинув, дуже розгнівавшись на нас.